

pošljemo na delo. In kdo je ta? Naša moč, tovariši, naša složna moč!“

„Naša moč, moč, moč“ — — —

Od ust do ust je šla ta beseda. V žepih skrite pesti so se krčevito stiskale, po vrhovih dreves je zašumel veter.

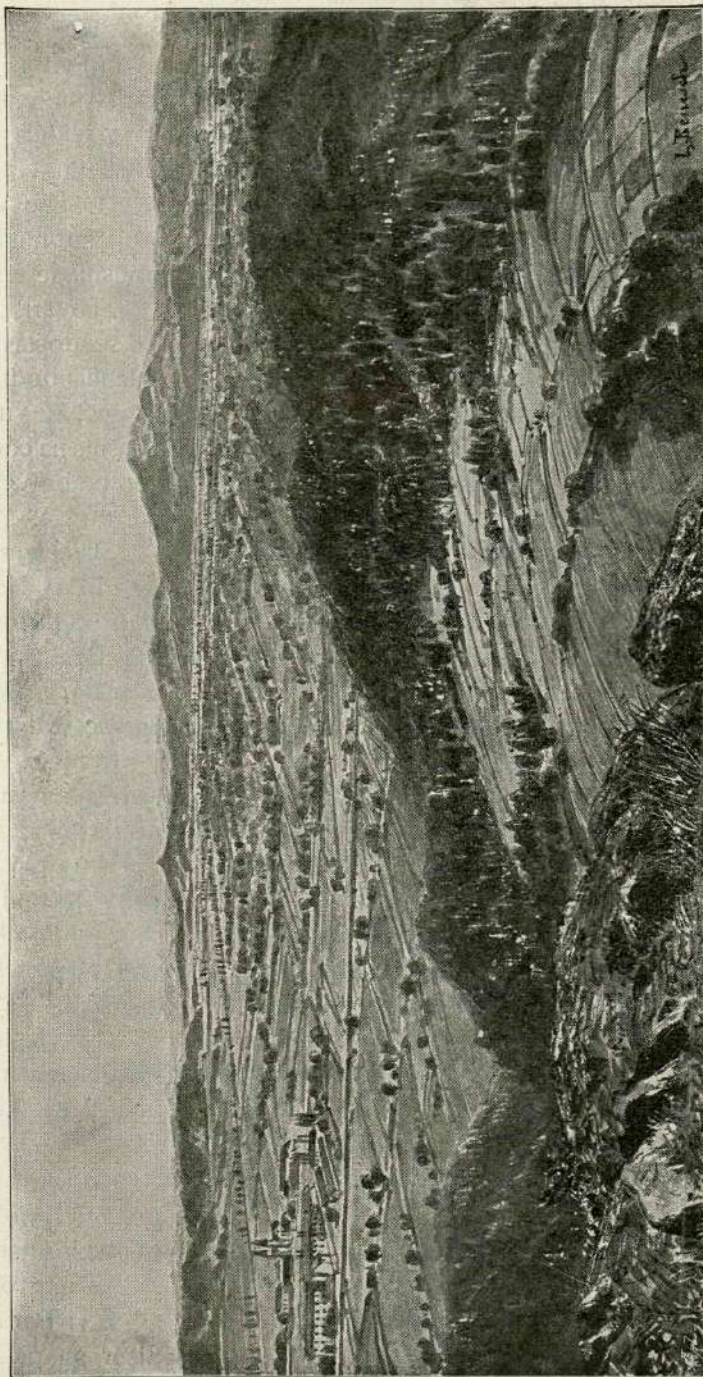
„Tovariši, poslušajte, naj vam preberem, kako krvavo resnične so te besede!“

Peter je potegnil iz žepa list „Naša moč“. Ves je bil umazan in zmečkan. Peter ga je bral mnogokrat. Pomnjljivejša mesta je imel podčrtana.

„Poslušajte! — Čegava naloga je, da ščiti in varuje delavca? To sveto dolžnost ima država v prvi vrsti. Ona ima dolžnost in sveto pravico, da nas varuje, ona ima tudi moč in zmožnost, da nas varuje pred tlačitelji. Res nismo mi edini, ki tvorimo državo. Toda mi smo tista velika, največja množica, ki jo redimo in pitamo in bogatimo. Blagostanje gre od naših žuljev. Vojske zmagujejo z našo krvjo, palače se dvigajo pod našimi kladivi, vsaka skodelica juhe, vsak kos pečenke in vsaka prežganka in suha skorja, ki pride na mizo — vsaka je hčerka žuljavih rok. — Tovariši, to smo mi, to so tisti naši zaničevani žulji, ki so večjega spoštovanja vredni, nego dehteče rokavice, ki varujejo belo roko gorkega solnca. In ko so spoštovanja vredni, kdo jih spoštuje — tovariši, kdo jih ceni? —“

„Zaničujejo nas!“ Med zborovalci je rastla napetost. Njihove oči so stopale iz-

pod košatih obrvi predrzno na dan in so se začele svetiti. Peter se je ozrl po poslušavcih, zgenil časn timer previdno in z velikim

L. BENESCH.

POGLED NA LJUBLJANSKO BARJE.

spoštovanjem ter ga varno spravil v telovnikov žep, kakor drag talisman. Na njegovem obrazu je gorelo nekaj svetega in strašnega. Ponos vojskovodja je ožarjal Petrovo čelo,